

Ha tömören, néhány szóval szeretném kifejezni Zselepszki Fábán atya életét, akkor négy szóval tenném: pap, karizmatikus, karmelita, engesztelő

- Vagy, hogy a papságának legyen a jelzője, közelebbi meghatározója a másik három: karizmatikus karmelita engesztelő pap

Hogyan is voltak ezek az ő életében ezt szeretném most a rá való emlékezésben megvilágítani. Mindezt úgy teszem, hogy a kettőnk kapcsolatába ágyazom.

Első találkozásom vele Táépen volt valamikor az 1970-es évek végén

- 18 év volt közöttünk a korkülönbség, de én kicsivel előbb találkoztam a karizmatikus megújulással

Így keveredtem oda valahogy a plébániájára, és hallgattam az ő visszaemlékezése szerint két és félórás életgyónását, ami az akkor 1-2 éves papnak sokkal hosszabbnak tűnt.

- Olyan volt ez akkor annak a fiatal papnak, mint amikor egy úszni még alig tudót a mélyvízbe dobnak. Azóta már sok életgyónást végig hallgattam, de az övé volt az első.

Ezután többször is találkoztunk

- A karizmatikus megújulásban való részvétel volt az első kapocs, amely összekötött minket

Ő igazi karizmatikus volt, aki valóban a Szentlélek által tudott beszélni - de cselekedni is.

Azután, amikor engem Kecskemétre helyeztek, ő pedig már Jásszentlászlón volt, újra intenzívebb lett közöttünk a kapcsolat

- A kapocs azonban, ami a karizmatikusság mellett még szorosabban kötött össze minket, az az engesztelés gondolata volt

Oda fogadta a plébániájára Natália nővért

Gyakran látogattam mindkettőjüket

Én akkor ismerkedtem az engeszteléssel, de annak gondolata őbenne már mélyen élhetett. Talán már Regőczy atya mellett sasfiókként gyökeret verhetett benne, talán a korai karmelita rendbe való jelentkezésekor, de a papi jelmondatában már egyértelműen ott ragyog

- Add Uram, hogy mások szolgálatában égjek el, mint pap és áldozat! Krisztussal papságában és engesztelő áldozatában egyé válni, aki - ahogy János apostol fogalmazza - engesztelő áldozat a bűneinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért. Papi jelmondata az engesztelő hivatás egyértelmű megfogalmazása.

És ennek egyértelmű kifejezése volt nemcsak a Natália nővérral, hanem az Erzsébet asszonnyal való kapcsolata is, hogy ő volt egyike azoknak az atyáknak, akik a Szeretetlángot befogadták.

A Következő találkozásom Zselep atyával karmelita novícius korában volt

- Ez a rendszerváltás évében volt, amikor sokan újra elkezdhatték a noviciátust. Grazban töltötte a novícius évet több általam már korábban is ismert atyával Éppen helyettesítettem ott az egyik plébánost és meglátogattam őket

A magiszter atyával való beszélgetésre emlékezem, aki elmondta, hogy gond számukra, hogy hová járjanak majd a növendékeik teológiára. Én ajánlottam neki a Sapientiát. Azután tényleg ott is folytatták a karmelita kispapok is a tanulmányaikat.

Ezután hosszabban nem volt kapcsolatunk. Mikor már Keszthelyen volt, akkor hívott egyszer egy karizmatikus jellegű lelki gyakorlat tartására.

A kapcsolatunk újra intenzívvé itt Kunszentmártonban vált, amikor másodjára is visszakerült ide.

- Itt már egyértelműen az engesztelés hozott össze minket
 - Én megkaptam az Égtől a hívást, hogy próbáljam összefogni, és terelgetni az engesztelőket
 - Ebben elsősorban az ő imáira és segítségére támaszkodhattam,
 - Az imája páratlan volt
 - Folyamatosan imádkozott. Egész élete egy hatalmas ima volt. A karizmatikus megújulásban sok embernek megvan a nyelvek adománya, amit a legkisebbnek szoktak mondani a Szentlélek adományai között. Senki nem tudott olyan gyönyörűen nyelveken imádkozni, mint ő.
Amikor elkezdett nyelveken imádkozni, vagy énekelni, akkor mindenki úgy érezte, hogy ott megállt a világ. Minden biztonnyal az Úr maga is gyönyörködött az ő nyelvímájában és énekében. Olyan volt, mintha az angyalokkal énekelt volna együtt.
Szabadító imájának is óriási ereje volt
 - Még őskarizmatikus korából mesélnek egy történetet. Együtt imádkoztak néhányan, és a jelenlévők által is érzékelhetően megjelent közöttük a gonosz, hogy ijesztgesse őket.
Ő hatalmas hangon rákiáltott: takarodj. És a gonosz lélek fülét befogva menekült.
Máskor Törökbálinton Sipos Gyula összejövételén közösen adtunk elő. Valaki, akinek betekintése volt a szellemek világába, mesélte utána nekem, hogy azt látta a beszéde alatt, hogy a gonosz lelkek ott vicsorognak, tombolnak körülötte, de semmit nem tudtak tenni, senkinek nem tudtak ártani.
Emberek megriadhattak hatalmas termetétől, kiáltásának az erejétől, de a gonosz lelkek minden biztonnyal nem ettől menekültek, hanem gyermeki lelkületétől, erős hitétől, a Jézussal való egységétől, és a Szűzanya iránti nagy-nagy szeretetétől.
 - A szentmiséi utánozhatatlanok voltak
 - Amikor az átváltoztatott szentostyát és a kelyhet felemelte, szó szerint leszállt a menny a földre. Rengeteg ember gyógyult lelkileg és testileg a szentmiséje alatt.
- Az Engesztelők Lapjára ezt írtam halálával kapcsolatban
 - Elveszítettünk egy nagy engesztelőt a Földön, és nyertünk egy nagy közbenjárót a Mennyben.
Az engesztelőknak szilárd tartó oszlopa volt ő itt a Földön
Minden szenvedését felajánlotta engesztelésként Magyarországéért, az egyházéért, a Karmeléért, és megszámlálhatatlan lelki gyermekéért.
Ígéreteket kaptunk az Égtől, hogy az engesztelő Magyarország nagy közbenjárója lesz Fábián atya a Mennyben is.

Sok személyes találkozásom volt tehát az atyával. Ennek alapján milyenek ismertem meg őt?

- Sohasem panaszkodott
Mindig elfogadta azt az élethelyzetet, amiben volt. Legyen az munkaszolgálat, vagy élete 85 évének bármely megpróbáltatása
Mindent elfogadott és felajánlott engesztelésül
Senkit nem utasított el

Mindenkihez volt egy kedves szava, mindenkiért imádkozott, aki imát kért tőle.

Mindenki fogadott, és vendégül is látott, senki se ment el tőle, hogy ne kapott volna tőle finom ételt, amit számára főzött, figyelmes szeretetet, egy jó szót és imát.

Egyszerre volt a Karmel harcos katonája, mint Szent György és egyszerre volt kisgyerek

Szeretettel teli egyéniség volt. Mindenki szerette, őt nem lehetett nem szeretni.

Soha nem fogjuk elfelejteni mosolyát, mert úgy csak ő tudott mosolyogni.

Bizonyos életkor után azt veszi észre az ember, hogy már többen vannak az égben, mint a földön azok közül, akiket szeret, akik fontosak számára.

- Fényképét szobámban oda tettem Csilik atya fényképe mellé. Mindkettőjünkkel éppen az engesztelés révén lett szoros a kapcsolatunk.

Ott mosolyognak mindketten bátorítólag rám és mindnyájunkra, és azt mondják mosolyukkal: Folytassátok tovább az engesztelést, amit eddig együtt végeztünk.

Nem vagytok egyedül, segítünk titeket, folytassátok tovább bátran, kitartóan: mi is együtt engesztelünk továbbra is veletek, mellettek vagyunk, segítünk titeket.

Ott vannak most már ők is az engesztelők nagy égi Pantheonjában Regőczi atyával, Natália Nővérrel, Erzsébet asszonnyal, Mindszenty bíborossal és a nagy magyar engesztelő szentekkel, akiknek a nevét is ismerjük, de a névtelen nagy magyar engesztelőkkal is, akiknek éppen rejtettségük, ismeretlenségük miatt volt oly kedves Isten előtt engesztelő életáldozatuk. Segítenek, hogy a magyarságból minél többen ráataláljanak arra a magasztos engesztelő hivatásra, amelyet Zselep atya, te oly nagyszerűen megéltél beteljesítve jelmondatodat: „Add uram, hogy mások szolgálatában égjek el mint pap és áldozat.”

Kedves Fábián Atya! A te életed egészen eléggő áldozata kedves volt a Szentháromság előtt, mert Jézus engesztelő áldozatához kapcsoltad papi életedet. Ő folytathatta benned az engesztelő áldozat bemutatását, amely egyedül kedves a Mennyei Atya előtt.

A Szentháromság tiszteletére és dicsőségére ajánljuk fel hálából a te életedért ezt a szentmisét, amikor most utoljára jelen vagy itt közöttünk még testestül-lelkestül, itt ezen a számodra oly kedves helyen és a számodra oly kedves emberek körében.